

Bijeenkomst leeskring “De Omslag” op 24 februari 2009.

Aanwezig: Gerda, Annelies, Jannie, Thea, Paulien, Marne , Wil, Ariana.

Besproken werd het boek “Waar was je nou” van K.Schippers, 2005, uitgeverij Querido.

Wat vonden we er van;

Annelies: Ik vind het wel wat.

Jannie: Moest iedere keer teruggrijpen na een aantal bladzijden gelezen te hebben.

Nelleke: Ik heb alle woorden gelezen.

Paulien: Niet uit gelezen.

Marne: Moeilijk boek.

Wil: Ik zal het uit lezen!

Thea: Vond het niets.

Ariana: Lastig boek. Vroeg meer leesinspanning dan gewoonlijk.

Over de schrijver:

Pseudoniem: Gerard Stigter. - Schippers zijn varende reizigers. –
In zijn boeken reist hij door de tijd.

Geboren: 6 – 11 – 1936.

Debuut: “De waarheid als De koe” 1963 Poezië.

- **DE KOE** Een koe - is een merkwaardig beest - wat er ook in haar geest - moge zijn haar laatste woord – is altijd – boe.

Genres: Poezië, roman, kort verhaal, essay, interview, documentaire.

Bijzonderheid: Houdt zich ook bezig met film, fotografie en beeldende kunst, overschrijdt in zijn werk opzettelijk de grenzen tussen de genres.

K.Schippers richtte samen met J.Bernlef en G.BRANDS het tijdschrift “Barbarber” op.
De poezië van Schippers gaat terug op de dadaïstische kunst van het begin van de 20^e eeuw in Zurich, m.n op Marcel Duchamps’ theorieën daarover.
In Nederland propageerde Theo v Doesburg het dadaïsme met zijn brochure “Wat is Dada”?

De “ready made” wordt door Schippers geïntroduceerd en hij tracht op die manier de scheiding tussen kunst en werkelijkheid op te heffen. Door isolering van een taaluiting krijgt die uiting een andere en door het omringende materiaal bepaalde functie.
Wordt hier wel “nieuw realisme” genoemd. B. v: “iets wat zich niet kan herhalen, herhaalt zich, hij ligt naast haar - Chris - , armen om hem heen.”

Een citaat: “De dingen hebben jou nodig om gezien te worden.”
“Wie zegt dat er niets te zien is, kijkt niet goed”.

Ander werk van de schrijver:

“Bewijsmateriaal” 1978 roman

“Eerste indrukken” 1979 roman

“Beweegreden” 1982 roman. Kreeg hiervoor in 1983 de Multatuliprijs.

“Vluchtig eigendom” 1993 roman

“De vermiste kindertekening” 1995 Verhalen en beschouwingen.

“Poeder en wind “ 1996 roman

Samenvatting:

Verteller Ruud, een man van middelbare leeftijd loopt 's ochtend de deur uit om voor zijn geliefde Slim een ontbijt te halen en bemerkt op straat dat hij zichzelf heeft buitengesloten. Slim slaapt nog en een half uur later reageert ze nog niet op de bel.

Ruud besluit met de zak broodjes onder zijn arm naar het leegstaande huis van zijn overleden moeder te lopen. Ze was fotografe en samen met zijn zuster is hij bezig haar grote verzameling foto's op te ruimen. De zuster is psychiater, zij heeft al genoeg verledens om zich in te verdiepen en staat vrij nuchter tegenover het ontruimen van het ouderlijk huis. Ruud daarentegen vindt in de kiekjes een gestold verleden, waarin de wereld veel mooier is dan nu. Ruud heeft het geërfde talent van zijn moeder nooit toegepast, tot ergernis van Slim, maar opende een fotozaak in het centrum van de stad. Daar gaat hij ook even naar toe en belt naar huis, maar Slim neemt nog niet op. Hij had een vrije dag genomen om met haar door te brengen, want zijn oude geliefde is na een half jaar opeens weer opgedoken. Eenmaal in de bioscoop meent hij haar in de donkere zaal te zien zitten.

In de nalatenschap van zijn moeder Leida – Leica is een oud toestel - vinden Ruud en zijn zus Trudy - ze hebben gelijkende namen - foto's die ze met haar Kodak maakte. Wanneer Ruud naar een oude strandfoto kijkt, is het alsof hij de stemmen van vroeger weer hoort. Voor hij het weet gaat hij zo in de afbeelding op dat hij er in verdwijnt. Hij hoort de vliegers klapperen. Iedere zomer trok Ruud met ouders en zusje, samen met een bevriende familie, vanuit Amsterdam naar de kust, waar zij voor enkele maanden ieder een huis huurden.

Ook kwam er van tijd tot tijd een vriendin van zijn moeder, Chris, bijna dertig jaar oud, logeren. Zij wordt de jeugdliefde van Ruud, toen twaalf jaar oud.

Zijn moeder had een prachtige broche, een papegaai, van blauwe en rode steentjes, die ze ook wel door Ruud of Chris liet dragen. Wanneer Ruud deze speld in de flat van z'n moeder terug vindt door de foto's, roept dat veel nostalgische herinneringen op. Hij heeft heimwee naar zijn jeugd en naar Chris en wil de broche meenemen naar het heden. Zo laat hij een replica maken door een kunstenaar van een variëte-achtig gezelschap. Maar dan besluit Ruud met de broche bij Chris te blijven en niet naar zijn zaak en Slim terug te gaan. Dus moet hij ook weer van de replica zien af te komen.

Slim – is zij slim? - ziet Ruud ook zitten in de bioscoop, maar zij treffen elkaar niet.

Zij gaat weer aan het werk en contracteert La Paz voor een muzikaal optreden.

Daarna gaat zij naar Ruud op zoek in het leegstaande huis, waar zij niet hem maar zijn laatste geliefde Noortje ontdekt, maar niet ziet. Ruud belt vervolgens naar zijn huis, zonder te zeggen wie hij is. Slim neemt op en vraagt hem: "Waar was je nou".

Over het boek.

Motto: Erica tetralix = dopheide. Mogelijk groeide dit in de duinen.

Bij uitreiking van de Libris Literatuurprijs 2006, voor deze roman, werd van "verlicht realisme" gesproken.

Het verhaal speelt enkele dagen in het heden, in het ik-perspectief. En langere tijd in het verleden. Dan worden verschillende perspectieven gebruikt.

In het boek reist Ruud heen en weer in de tijd en verbindt heden en verleden zo aan elkaar.

De foto's met een gekarteld randje roepen het verleden uit de jaren '50 op. Zo ook de blauwe tram, de spionnetjes aan de vensters en Buster Keaton.

Van het heden spreekt de Turkse kruidenier en de piazolla muziek.

Het verhaal is soms zeer gedetailleerd, soms fragmentarisch en met gedachtensprongen, waardoor een moeilijk te volgen verhaallijn ontstaat. Het gaat uit van de veronderstelling dat een vastgelegd moment al het voorgaande en al het nakomende in zich heeft. Het boek kent niet of nauwelijks vraagtekens. De lezer moet deze zelf plaatsen bij de observaties van Ruud.